

opusdei.org

"Rood stof, dodelijke dieren en desolate landschappen"

"Het was een surrealistische ervaring om naar het hart van Australië te reizen." Francis Gonzaga, een student van het Warrane College in Sydney, blikt terug op zijn ervaring tijdens een vrijwilligerswerkkamp in Alice Springs.

4-11-2022

Rood stof, dodelijke dieren en desolate landschappen zijn waar buitenlanders meestal aan denken als ze dit Australië misschien nooit meemaken. Daarom was het een surrealistische ervaring om naar het hart van het land te reizen met andere inwoners van Warrane College van de Universiteit New South Wales, een studentenhuus voor jonge mannen in het oosten van Sydney.

Het werkkamp bevond zich in Haasts Bluff, of Ikuntji, een afgelegen gemeenschap van de oorspronkelijke bewoners van Australië, 230 kilometer ten westen van Alice Springs. Dat is ongeveer zo dicht als je bij het midden van Australië kunt komen, en ook zo ver weg van verbinding met de buitenwereld. Hoewel de Haasts Bluff-gemeenschap verenigd is door geloof en familie, heeft slechts een klein deel zinvol werk, wat voor aanhoudende

problemen zorgt zoals financiële instabiliteit. De mensen hebben echter een sterke, bijna heilige, band met hun land, en veel verhalen over hun voorouders en tradities.

De benarde situatie van de plaatselijke bevolking en de schoonheid van het landschap hebben de bekende Australische landschapsfotograaf Ken Duncan lang geïnspireerd. Hij richtte een stichting op en hielp vele jaren de Haasts Bluff-gemeenschap. Hij heeft een visie om het toerisme te gebruiken als een platform voor hen om in hun levensonderhoud te voorzien en hun verhalen te vertellen, en ook om vooroordelen en onwetendheid bij andere Australiërs te doorbreken.

Maar het was de gedeelde visie van de lokale oudsten en zelfs kinderen, dat er op een dag een groot kruis zou komen op Memory Mountain, een

iconisch oriëntatiepunt in de buurt, dat zou staan als teken van het geloof van de mensen, die bijna exact 100 jaar geleden tot het christendom werden bekeerd.

Ons werkkamp was gericht op dit initiatief. Gedurende enkele dagen hebben we acht kilometer aan paden gegraven rond de Memory Mountain, terwijl het 20 meter hoge kruis werd gebouwd door professionele technici. Memory Mountain is bedoeld als een plek voor toekomstig toerisme, maar ook voor bedevaart, herinnering en bezinning. Op een van de eerste dagen klommen we naar de bergtop om de zonsopgang te zien. Bij aankomst was het een waarlijk spirituele ervaring, een die diep bijbels aanvoelde, toen een groot visueel panorama van Gods werk zich ontvouwde. Het struikgewas, beheerst door torenhoge bergruggen, een zachte wind en een blauwe hemel flitsten met strepen geel,

groen, rood en oranje. Een camera kon het moment niet vastleggen, maar we hopen dat de verhalen van de plaatselijke bevolking dat wel kunnen.

Het werk was inspannend, zoals elk ander werkkamp, maar deze keer voelden we echt de afgelegenheid, toen we met vierwielaandrijving wegreden, onze tenten uitpakten en een kamp opzetten aan de voet van de berg. We bereidden en kookten eten, maakten een vuur, en stonden elke dag bij het krieken van de dag op om met het werk te starten. In deze omgeving vierden we de kleine en eenvoudige dingen. Op een dag, toen het brood al op was, bestond de lunch uit een plakje chorizo en een plakje ham, bestrooid met mozzarella kaas, allemaal in de palm van onze handen. Wat een feest!

Weg van het stadsleven en tijd doorbrengen met vrienden in de

stilte van de woestijn leidde zeker tot diepere gedachten en een gevoel van vrede. Een vrijwilliger zei dat hij nu kon begrijpen hoe de eerste christenen zich voelden: we stonden schouder aan schouder tijdens de Mis, die werd gehouden in een van de grotere tenten die aan de camper waren vastgemaakt. We luisterden naar meditaties terwijl we vliegen wegmepten, zonder het comfort van een kerk of kapel. Hoewel we een tent hadden, konden we het Heilig Sacrament daar niet in een tabernakel plaatsen, maar God was werkelijk aanwezig, en ons geloof werd gesterkt door tijdens de consecratie in het stof te knielen.

21 bewoners van het Warrane College hadden zich dan wel losgemaakt van de technologische verleidingen, maar we waren op vele andere belangrijke manieren met elkaar verbonden. We voelden een diepe bescheidenheid om

opgenomen te worden in de
gemeenschap van Haasts Bluff, om te
mogen werken naast de inheemse
bevolking. Hoewel ons werk slechts
een klein deel van het project
uitmaakte, hebben we in korte tijd
veel geleerd en waren we geroerd
door de vriendelijkheid en openheid
van onze nieuwe vrienden.

En we voelden ons meer dan ooit
verbonden met dit land dat we
Australië noemen. Bij aankomst in
Alice Springs waren onze
benzinetanks zo goed als leeg, en het
rode stof van de outback kleefde aan
onze spullen, ons haar en onze
kleren. Hoeveel je sommige dingen
ook schoonmaakt, de rode kleur
blijft. En we hopen dat dat niet het
enige is dat ons bijblijft van die
onvergetelijke dagen in het hart van
Australië.

*Het werkkamp in Alice Springs werd
georganiseerd door het Warrane*

College, een studentenhuis voor jonge mannen van de Universiteit van New South Wales in Sydney.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-be/article/rood-stof-dodelijke-dieren-en-desolate-landschappen/> (10-4-2025)